

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/4/2015
Identifikačné číslo spisu: 1011200069
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1011200069.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: A.L.K. Humenné, spol. s r.o., Štefánikova 22, 066 01 Humenné, IČO: 36 471 046, právne zastúpený: JUDr. Ján Spišák, Idanská 17, 040 11 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 131285/2010,11010/2010-630 zo dňa 11. novembra 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 10/2011 - 91 zo dňa 16. októbra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 10/2011 - 91 zo dňa 16. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k. 1S 10/2011 - 91 zo dňa 16.10.2014, postupom podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. 131285/2010,11010/2010-630 zo dňa 11.11.2010, ktorým potvrdil rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry (ďalej len „PPA“) č. 500/2343/17360/2009 zo dňa 30.07.2010, ktorým správny orgán prvého stupňa rozhodol o zamietnutí žiadosti žalobcu o priznanie podpory v poľnohospodárstve a rozvoji vidieka formou jednotnej platby na plochu podľa § 11 ods. 3 Nariadenia vlády SR č. 20/2009 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb v znení Nariadenia vlády SR č. 155/2009 Z. z. (ďalej len „SAPS“), formou doplnkovej platby na plochu podľa § 4 ods. 9 Nariadenia vlády SR č. 114/2009 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou doplnkových národných priamych platieb v rastlinnej výrobe (ďalej len „DPP“) a formou vyrovnávacieho príspevku v

znevýhodnených oblastiach podľa čl. 23 ods. 2 Nariadenia Komisie (ES) č. 796/2004, resp. podľa § 57 Nariadenia vlády SR č. 499/2008 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory podľa programu rozvoja vidieka v znení Nariadenia vlády SR č. 121/2009 Z. z. (ďalej len LFA).

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že v predmetnej veci obsahu administratívneho spisu prvostupňový súd zistil, že žalobca dňa 12.05.2009 predložil na Regionálnom pracovisku platobnej agentúry v Michalovciach jednotnú žiadosť o podporu na rok 2009 formou SAPS, DPP a LFA a deklaroval výmeru na SAPS 289,05 ha, na DPP 2,40 ha a na LFA 289,05 ha. Krížovými kontrolami na žiadosti boli správnym orgánom zistené nezrovnalosti v užívanej výmere na KD Čabalovce XXXX/X, Čabalovce XXXX/X, Čabalovce XXXX/X, Čabalovce XXXX/X, Čabalovce XXXX/X a Svetlice XXXX/X.

O zistených nezrovnalostiach zaslala PPA žalobcovi „Oznámenie o nezrovnalostiach vo výmerách“ č. 500/1774/1859/2009 z 18.09.2009. Žalobca bol požiadaný pôvodne uvádzané výmery v žiadosti potvrdiť na výmery zodpovedajúce skutočnosti do 10 dní od doručenia oznámenia o nezrovnalostiach vo výmerách v priloženej „špecifikácii nezrovnalostí“ v časti „potvrdená výmera“. Zároveň bol upozornený, že ak do stanoveného termínu nepredloží upravenú „špecifikáciu nezrovnalostí“, bude PPA považovať zistené výmery uvedené v časti „stanovená plocha“ ako jeden z podkladov pre rozhodnutie.

Z obsahu spisu mal prvostupňový súd za preukázané tiež, že žalobca v stanovenej lehote písomne reagoval na predmetné oznámenie a na KD Čabalovce XXXX/X potvrdil užívanie výmery 4,40 ha, čo je o 0,76 ha menej ako deklarovaná výmera v žiadosti 5,16 ha, na KD Čabalovce XXXX/X potvrdil, že užíva výmeru 28,50 ha, čo je o 12,52 ha menej ako deklarovaná výmera v žiadosti 41,02 ha; na KD Čabalovce XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a Svetlice XXXX/X potvrdil výmeru 0,00 ha.

Dňa 06.10.2009 a následne dňa 23.11.2009 bolo správnym orgánom plánované vykonanie kontroly na mieste u žalobcu podľa čl. 28 a čl. 48 nariadenia ES č. 796/2004. Žalobca však neumožnil PPA vykonať KNM, čo pracovníci PPA zaznamenali do správy z KNM zo dňa 06.10.2009 a zo dňa 23.11.2009. V správe z KNM v časti „Poznámky kontrolóra“ sa uvádza, že „KNM nebola vykonaná, nakoľko žiadateľ sa vyjadril, že nežiada podporu, lebo nemá na ňu nárok a kontrolu odmieta“ a ďalej v predmetnej správe v časti „Poznámky osoby poskytujúcej informácie za žiadateľa“ sa uvádza, že „neuplatňujem nárok na podporu, lebo nemáme nárok, odmietam kontrolu“.

PPA rozhodnutím č. 500/2343/16922/2009 z 29.03.2010 rozhodla o neschválení poskytnutia podpory formou platieb SAPS, DPP a LFA. Žalobca podal v zákonnej lehote dňa 27.04.2010 odvolanie voči rozhodnutiu č. 500/2343/16922/2009 z 29.03.2010, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. 18995/2010 z 29.06.2010 tak, že zrušil rozhodnutie PPA č. 500/2343/16922/2009 z 29.03.2010 z dôvodu nesprávneho posúdenia skutkového a právneho stavu veci a vec vrátil PPA na nové konanie a rozhodnutie. PPA následne opätovne rozhodla rozhodnutím č. 500/2343/17360/2009 z 30.07.2010 o neschválení poskytnutia podpory. Žalobca podal dňa 20.08.2010 odvolanie voči rozhodnutiu PPA č. 500/2343/17360 z 30.07.2010. Žalovaný napadnutým rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd v rozsudku citoval čl. 7 ods. 2 druhá veta Ústavy SR, čl. 23 ods. 1 a 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004, § 11 ods. 3 prvá veta Nariadenia vlády SR č. 20/2009 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb v znení účinnom do 31.12.2010, § 4 ods. 9 Nariadenia vlády SR č. 114/2009 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou doplnkových národných priamych platieb v rastlinnej výrobe v znení účinnom do 31.12.2012, čl. 86 ods. 1 Nariadenia (ES) č. 1122/2009, Nariadenie (ES) č. 796/2004 sa zrušuje s účinnosťou od 01.01.2010, čl. 87 Nariadenia (ES) č. 1122/2009.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného prvostupňový súd zistil, že PPA rozhodujúca o žiadosti žalobcu zo dňa 12.05.2009 po krížových kontrolách zistila nezrovnalosti vo výmerách deklarovaných v žiadosti žalobcu. Z dôvodu rozporu po krížových kontrolách správny orgán postupoval v súlade s hlavou III Nariadenia (ES) č. 796/2004, keď plánoval u žalobcu vykonať kontrolu na mieste, ktorou možno spoľahlivo overiť podmienky oprávnenosti poskytnutia priamych platieb. Z obsahu spisu mal krajský súd za nesporné, že žalobca odmietol kontrolu, resp. zabránil tým uskutočneniu kontroly na mieste. Uvedené potvrdzujú správy z kontrol na mieste zo dňa 06.10.2009 a zo dňa 23.11.2009. Samotný žalobca v žalobe uviedol, že kontrolu za takýchto podmienok považoval za zbytočnú.

Krajský súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora ES C-536/09 zo dňa 16.06.2011, podľa ktorého výraz „ak... zabránia, aby sa uskutočnila kontrola na mieste“ uvedený v článku 23 ods. 2 Nariadenia Komisie

(ES) č. 796/2004 je samostatným pojmom práva Únie, ktorý treba vykladať rovnako vo všetkých členských štátoch, v tom zmysle, že okrem úmyselného konania zahŕňa akúkoľvek nedbanlivosť poľnohospodára alebo jeho zástupcu, ktorá má za následok zabrániť kontrole na mieste v celom rozsahu, ak tento poľnohospodár alebo jeho zástupca neprijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne žiadať, aby zabezpečil uskutočnenie kontroly v celom rozsahu. Kontroly splnenia podmienok oprávnenosti v zmysle Nariadenia (ES) č. 796/2004 prispievajú k ochrane finančných záujmov Európskeho spoločenstva a poskytnutie priamych platieb žalobcovi je možné v tomto prípade vykonať len vtedy, keď sa riadne dokončia predmetné kontroly. V danom prípade žalobca odmietol vykonanie kontroly na mieste, na ktorú bol dokonca vopred telefonicky upozornený. Vzhľadom na uvedené správne orgány správne postupovali, keď žalobcovi v zmysle čl. 23 ods. 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004 neschválili poskytnutie podpory formou platieb SAPS, DPP a LFA, nakoľko vykonanie kontroly na mieste nebolo zo strany žalobcu umožnené.

Podľa krajského súdu žalobcovo odmietnutie kontroly na mieste znamenalo, že PPA nemohla preveriť zistené nezrovnalosti vo výmerách deklarovaných v žiadosti žalobcu, a preto správne orgány nemali inú možnosť ako žiadosť žalobcu zamietnuť. Krajský súd súhlasil s názorom žalovaného, že vykonanie dokazovania výsluchom svedkov podľa § 34 Správneho poriadku tak, ako požadoval žalobca, by nijakým spôsobom nezmenilo skutočnosť, že žalobca postupoval v rozpore s legislatívou pre oblasť priamych platieb a neumožnil vykonanie kontroly na mieste.

Podľa názoru krajského súdu v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci na vyvodenie záveru o tom, že žalobca zabránil uskutočneniu kontroly na mieste v zmysle čl. 23 ods. 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004 a zastával názor, že žalovaný, ako správny orgán, postupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistil riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor.

Krajský súd považoval za neopodstatnená taktiež námietku žalobcu týkajúca sa porušenia jeho procesných práv účastníka správneho konania (§ 33 Správneho poriadku). Krajský súd z obsahu spisového materiálu mal za preukázané, že žalobca mal možnosť v správnom konaní sa vyjadriť a navrhnúť dôkazy v zmysle § 33 Správneho poriadku, ktorú možnosť i využil. Žalobca na výzvu žalovaného na vyjadrenie sa k podkladu rozhodnutia odpovedal listom zo dňa 27.10.2010, v ktorom navrhoval vykonať dokazovanie výsluchom svedkov a zároveň uviedol, že poskytnutá lehota 7 dní na vyjadrenie, nepostačuje na preštudovanie spisu. Žalovaný nepredložil túto lehotu a krajský súd bol toho názoru, že lehota 7 dní na vyjadrenie sa k výzve bola dostatočná k tomu, aby žalobca sa s obsahom tejto výzvy oboznámil a zároveň sa vyjadril k jej obsahu. Nebol dôvod, aby žalovaný musel poskytovať žalobcovi dlhšiu lehotu na vyjadrenie sa, keďže lehota 7 dní predstavovala dostatočný časový priestor na realizáciu práv žalobcu. Krajský súd bol toho názoru, že stanovením tejto lehoty nebolo právo na účinnú obhajobu žalobcu ukrátené.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu o aplikovaní nesprávneho právneho predpisu a to Nariadenia (ES) č. 796/2004, a uviedol, že Nariadenie (ES) č. 796/2004 bolo zrušené Nariadením (ES) č. 1122/2009 s účinnosťou od 01.01.2010. Žalobca svoju žiadosť predložil dňa 12.05.2009 a podľa čl. 86 a 87 Nariadenia (ES) č. 1122/2009 sa na žiadosti, ktoré sa týkali hospodárskych rokov alebo prémieových období, ktoré začali pred 01.01.2010 uplatňovalo Nariadenie (ES) č. 796/2004. Nariadenie (ES) č. 1122/2009 sa v zmysle uvedených článkov vzťahovalo na žiadosti o poskytnutie pomoci týkajúce sa hospodárskych rokov alebo prémieových období začínajúcich od 01.01.2010. Podľa krajského súdu žalovaný na zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis a to Nariadenie (ES) č. 796/2004.

Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedených skutočností konštatoval, že zo strany žalovaného pri jeho postupe a rozhodnutí nedošlo k porušeniu zákona, resp. jeho postup a rozhodnutie boli v rozsahu žaloby v súlade so zákonom a žalobu preto ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Podľa žalobcu súd prvého stupňa nesprávne rozhodol najmä tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je zmätočné tým, že súd prvého stupňa žalobcovi ako účastníkovi konania postupom súdu odňal možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tak, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), že konanie má inú vadu,

ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci tým, že došlo k porušeniu procesných práv navrhovateľa ako účastníka konania, ktorých dôsledkov sa prejavil vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), že doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) (§ 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca uviedol, že v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu rozhodnutí správnych orgánov obidvoch stupňov neboli vôbec odstránené skutkové a právne nejasnosti ohľadom užívania a nájmu a ošetrovania sporných pozemkov. Podľa názoru žalobcu bolo v konaní pred súdom prvého stupňa potrebné vykonať dokazovanie aj pokiaľ išlo o spôsob vedenia dokazovania v správnom konaní a vykonanie tohto dôkazu bolo nevyhnutné na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čo súd prvého stupňa neurobil.

Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým krajský súd žalobu zamietol, je v podstate opätovne založené na závere, že v konaní napadnutým postupom a rozhodnutím žalovaného č. 131285/2010,11010/2010-630 zo dňa 11.11.2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu zo dňa 20.08.2010 a bolo potvrdené rozhodnutie PPA č. 500/2343/17360/2009 zo dňa 30.07.2010, ktorým uvedený správny orgán prvého stupňa rozhodol zamietnutím žiadosti žalobcu registrovanej u PPA pod č. žiadateľa 83200099 a pod reg. č. žiadosti 7270008406 o priznanie podpory v SAPS formou jednotnej platby na plochu nebol porušený zákon, pretože žalobca ako žiadateľ o podporu v pôdohospodárstve údajne odmietol kontrolu na mieste, čím si PPA údajne nemohla preveriť zistené nezrovnalosti vo výmerách deklarovaných v žiadosti žalobcu a súd prvého stupňa bez vykonania dokazovania na spôsob dokazovania v správnom konaní dovodil, že žalobca zabránil uskutočneniu kontroly na mieste v zmysle ust. čl. 23 ods. 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004.

Žalobca opätovne zdôraznil, že konateľ žalobcu Ing. L. Y. ničím nezabráňoval, aby správny orgán prvého stupňa v správnom konaní predchádzajúcom vydaniu prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu vykonal kontrolu na mieste a zo súdom citovaného ust. čl. 23 ods. 2 Nariadenia (ES) č. 796/2004 nijako žalobcovi nevyplývala povinnosť zúčastniť sa kontroly na mieste, pričom takáto kontrola môže byť vykonaná aj bez prítomnosti žalobcu ako žiadateľa o podporu v pôdohospodárstve (čl. 23a veta prvá Nariadenia (ES) č. 796/2004). Žalobca kontrole PPA nijako nebránil a ju neodmietal a spravoval sa výslovne len nesprávnym poučením pracovníkov PPA. Žalobca spravujúc sa výlučne nesprávnym poučením pracovníkov kontroly PPA dňa 06.10.2009, že aj tak údajne nemá nárok na podporu v zmysle údajov v špecifikácii nezrovnalostí zo dňa 18.09.2009 uviedol, že kontrolu za takýchto podmienok považuje za zbytočnú, čím však kontrole nijako nebránil ani svoju žiadosť nevzal späť, a čo však podľa názoru žalobcu nezbavuje správny orgán povinnosti postupom podľa platnej právnej úpravy kontrolu vykonať na mieste samom, keďže popri vyššie uvedených predpisoch hmotného práva zo strany ES platia zatiaľ aj ustanovenia najmä §§ 32, 33 a 34 zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorými sa mali správne orgány obidvoch stupňov spravovať a nie mechanicky citovať predpisy ES.

Žalobca poukázal na skutkový stav veci, podľa ktorého na diele č. 5901/1 obrobil 39,57 ha, pričom vo svojej špecifikácii nezrovnalostí nachádzajúcej sa v spise správneho orgánu uviedol, že obrobil 28,50 ha, nakoľko k tomuto dielu patrí podľa žalobcu aj výmera 12,52 ha z bývalého dielu 5901/2, ktorý bol k dielu 5901/1 pričlenený, čím na tomto diele žalobca neúmyselne naddeklaroval len výmeru 1,45 ha a nie výmeru 41,02 nesprávne uvádzanú PPA. Na diele 5803/1 žalobca obrobil 4,40 ha a nie 5,16 ha (viď aj vyššie uvedené), teda neúmyselná naddeklarácia činí podľa žalobcu len 0,53 ha. Teda celkom z PPA vykázaných naddeklarovaných 86,75 ha žalobca obrobil 43,97 ha a zostávala tak neúmyselná naddeklarácia 42,78 ha, ktorú zdôvodnil žalobca v podaní zo 06.10.2009 doručenom PPA tým, že tretie osoby zrejme zámerne pokosili dotknuté pozemky v nájme žalobcu, čím mu účelovo spôsobili ťažkosti pri deklarácii, k čomu správne orgány obidvoch stupňov žiadne dokazovanie nevykonali a čo dokazovaním nepreveril ani súd prvého stupňa v zmysle návrhu žalobcu v žalobe. Prvostupňový

správny orgán PPA sa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu v jeho podaní zo dňa 06.10.2009, že žalobca požadoval podporu nie na 289,05 ha, ale len na 285,64 ha.

Podľa žalobcu PPA ani žalovaný v správnom konaní nevykonali riadne dokazovanie na zistenie skutočného stavu veci a nevyužili postup podľa ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Skutkový stav veci ohľadom k vzniknutým rozdielom vo výmerách žalobca opísal dostatočne vo svojom podaní zo dňa 06.10.2009 označenom ako Špecifikácia nezrovnalostí - zaslanie, kde uviedol, ktoré diely ošetroval žalobca a ako vznikol rozdiel naddeklarácie, s tým že kontrolu namietal výlučne z dôvodu, že ... „sme už vopred vylúčení“ a teda vlastne bezbranní. Týmto stavom v tvrdeniach žalobcu sa však správne orgány obidvoch stupňov vôbec nezaoberali, čím podľa žalobcu postupovali v rozpore s ust. § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok). Podľa žalobcu správne orgány obidvoch stupňov mali na základe námietok žalobcu preveriť znovu skutkový stav veci v plnom rozsahu a vykonať šetrenie ohľadom užívania sporných dielov zistených KK1, KK2 a KNM, čoho výsledkom malo byť zistenie či žalobca ako žiadateľ je alebo nie je užívateľom sporných dielov, pretože doklady predložené žalobcom majú vypovedaciu schopnosť pri určovaní právneho vzťahu k sporným dielom zisteným KK1, KK2 a KNM. Žalobca ohľadom skutkového a právneho stavu veci poukázal ďalej na svoje podrobné skutkové tvrdenia a svoje právne závery k nim uvedené v žalobe.

Vzhľadom k uvedenému skutkovému a právnomu stavu veci navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 131285/2010,11010/2010-630 zo dňa 11.11.2010 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania podľa vyčíslenia.

K odvolaniu žalobcu sa svojim podaním vyjadril žalovaný tvrdiac, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom prerokovania sporu na ústnom pojednávaní. Zastáva názor, že prvostupňový súd sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými (v podľa jeho názoru zmätočnej) žalobe, ako aj odvolaní zo dňa 27.03.2013, kde hlavným argumentom bolo porušenie ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.. Toto pochybenie konštatoval vo svojom uznesení aj Najvyšší súd SR, sp. zn. 8Sžo/36/2013 zo dňa 22.05.2014.

Podľa žalovaného o tom, že žalobca neuvádza pravdivé údaje počas celého konania svedčí aj tá skutočnosť, že v odvolaní zo dňa 05.12.2014, udáva opätovne tento dôvod, pričom na konaní dňa 16.10.2014 o 11.00 hod. na Krajskom súde v Bratislave sa zúčastnil žalobca aj so svojim právnym zástupcom a mali viac ako primeraný priestor na to, aby sa vyjadrili k všetkým častiam žaloby, ako aj argumentácii žalovaného. Z odvolania je zrejmé, že tak ako na pojednávaní žalobca odmietal uznať prednosť komunitárneho práva pred vnútroštátnym právom. Tak isto žalobca argumentuje spôsobom, ktorý nemá žiadnu relevanciu s aplikáciou právnych predpisov citujem : „ ... tretie osoby zrejme pokosil dotknuté pozemky v nájme žalobcu, čím mu účelovo spôsobili ťažkosti pri deklarácii, k čomu správne orgány obidvoch stupňov žiadne dokazovanie nevykonali a čo nepreveril ani súd prvého stupňa v zmysle návrhu žalobcu v žalobe... “.

Žalovanému nie je jasné ako je možné takýto dôkaz vykonať a toto nevysvetlil ani žalobca. Navyiac takéto dokazovanie nemožno vykonať s odstupom niekoľkých rokov. Tak isto neobstojí argumentácia žalobcu, že dokazovanie bolo nedostatočné, ak by tak bolo, neboli by sa zistili naddeklarácie, ktorých existenciu žalobca nespochybuje.

Žalovaný zastáva právny názor, že konajúci súd tak isto ako v prvom rozsudku v danej veci správne vec posúdil a vyhodnotil jednotlivé dôkazy na základe čoho aplikoval jednotlivé zákonné ustanovenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný žiada, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 10/2011 - 91 zo dňa 16.10.2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu

nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 10/2011 - 91 zo dňa 16.10.2014, ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 131285/2010,11010/2010-630 zo dňa 11.11.2010, ktorým potvrdil rozhodnutie PPA č. 500/2343/17360/2009 zo dňa 30.07.2010.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd zhodne ako prvostupňový súd konštatuje, že v danom prípade bol zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu a správny orgán vec správne právne posúdil, aplikujúc pri tom relevantné ustanovenia príslušných komunitárnych predpisov, rozhodnutia SD EÚ ako aj Nariadení vlády SR tak, ako sú citované v rozsudku krajského súdu a pre nadbytočnosť ich nebude opakovať.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu považuje ich za právne a skutkovo za irelevantné.

Je potrebné zdôrazniť, že súdy vykonávajúce prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy nie sú súdmi skutkovými, ale súdmi preskúmovacími. Správne súdnictvo nenahrádza činnosť správnych orgánov tým, že by v predmetných veciach vykonávalo alebo opakovalo dokazovanie, ktoré mal vykonať alebo vykonal správny, teda nenahrádza činnosť správnych orgánov. Ak preskúmovací súd zistí, že dokazovanie správnych orgánov bolo nepostačujúce, tak má možnosť napadnuté rozhodnutie zrušiť z dôvodu nedostatočného zistenia skutočného stavu, čo však nebol tento prípad.

Podľa odvolacieho súdu žalobca sám svojim správaním počas správneho konania odmietol spolupracovať so správnym orgánom tým, že neumožnil PPA vykonať KNM, čo pracovníci PPA zaznamenali do správy z KNM zo dňa 06.10.2009 a zo dňa 23.11.2009. V správe z KNM v časti „Poznámky kontrolóra“ sa uvádza, že „KNM nebola vykonaná, nakoľko žiadateľ sa vyjadril, že nežiada podporu, lebo nemá na ňu nárok a kontrolu odmieta“ a ďalej v predmetnej správe v časti „Poznámky osoby poskytujúcej informácie za žiadateľa“ sa uvádza, že „neuplatňujem nárok na podporu, lebo nemáme nárok, odmietať kontrolu“, čím neposkytol súčinnosť správnemu orgánu, pričom si musel byť vedomý následkov, teda nepriznania podpory v poľnohospodárstve.

Taktiež podľa odvolacieho súdu neobstojím námietka žalobcu, že sa mu odňala možnosť konať pred súdom, nakoľko na pojednávaní dňa 16.10.2014 bol vypočutý právny zástupca žalobcu, ktorý sa v danej veci vyjadril tak, ako to je obsiahnuté v zápisnici o pojednávaní.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského

súdu, po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvostupňového súdu a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil v plnom rozsahu.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 posledná veta O.s.p., tak že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi, ktorý však v konaní úspešný nebol.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.